

[Viggo Starcke.]

medlems irritation stammer fra, at retsforbundet i den senere tid har fået en del stemmer, som det ærede medlem mente at have privilegium på og eneretsbevilling til.

Til sidst vil jeg gerne sige til det ærede medlem, at når han kalder mig en demagog og kalder min optræden demagogisk, må han gerne fortsætte med det. Det ærede medlem aner sandsynligvis ikke, hvad ordet betyder; det er et græsk ord, som betyder en folkeleder. Jeg kan fortælle det ærede medlem, at de gamle athenensere kaldte Perikles en demagog, fordi han ledede folket imod den del af befolkningen, som repræsenterede særinteresserne og overklassen og højkapitalismen. Brødrene Gracchus i Rom blev også kaldt demagoger, fordi de varetog det jævne folks interesser og ville løse jordspørgsmålet. Jeg kan fortælle det ærede medlem, at demagogi i Rom blev ophøjet til politisk institution ved oprettelsen af folketribunatet, som havde den opgave at varetage den jævne befolknings interesser overfor de få velstående senatsfamilier. Og hvis det ærede medlem er interesseret i problemet demagogi, kan han læse, hvad højesteretsassessor Nyholm skriver derom. Han siger:

„Ikke sjældent er den mand, hvem hans samtidige eller dog magthaverne blandt disse betragtede og forfulgte som en farlig og samvittighedsløs demagog, af eftertiden bleven hædret og dyrket som forkæmper for sandhed og retfærdighed.“

Med denne venlige hilsen skal jeg slutte.

Aksel Larsen: Det forekommer mig, at hele debatten i disse to dage har bekræftet, hvad jeg gav udtryk for i går, nemlig at denne behandling af regeringens lovforslag ikke tilsigter — heller ikke fra regeringens side — at nå til noget konkret resultat inden påske, men at man skal have disse lovforslag fremsat og til første behandling i folketinget for på den måde at lave en slags valgforberedelse. Det er i den henseende stort set ikke andet end teater, selvom naturligvis såvel regeringen som andre partier i debatten giver udtryk for deres politik, eller for visse partiers vedkommende den politik, hvormed de vil gå ud og forsøge at få vælgerne til at stemme på sig ved valget. Det har vi fået illustreret ekstra krast i dag. Samtidig har vi fået et indblik i, hvor fortvivlede forholdene er i denne regering, som jeg i går karakteriserede som en flok sammenbragte børn i et vanrøgtet hus. Vi har i formiddags oplevet, at en

ansvarlig minister har stået på denne talerstol og rettet det voldsomste angreb på et lovforslag, han selv har fremsat, nemlig kornloven. Der må være rigtig hyggelige tilstande på ministermøderne, kan jeg forstå. Men i hvert fald tror jeg, det er første gang i Danmarks parlamentariske historie, at vi har oplevet et tilfælde som det, vi har oplevet i dag med landbrugsministeren.

Efter at have konstateret dette vil jeg gøre opmærksom på, at skønt en række ministre har haft ordet, deriblandt både statsministeren, finansministeren og handelsministeren, og skønt de øvrige ordførere nu har haft ordet igen, er der ingen, der har så meget som vovet eller forsøgt på at argumentere mod den bevisførelse, vi kommunister er fremkommet med angående Danmarks økonomiske situation og årsagerne til valutamanglen. Det er jo ikke sådan, at de højtærede ministre ellers mangler ordets gave, det er heller ikke sådan, at ordets gave er nægtet f. eks. det ærede medlem hr. H. C. Hansen. Men alle de mange gange, vi kommunister her i tinget har fastslået og dokumenteret den kendsgerning, at Danmarks valutamangel først og fremmest skyldes den tossede Englandshandel og dernæst valutaudgifterne til oprustningen, altså ikke har, om jeg så må sige, naturlige årsager, men er forårsaget af en slet politik, har man fra deres side, som forsvarer denne Englandshandel, denne oprustningspolitik, ikke haft andet våben end tavshed. Man ved nemlig, at det, vi siger, er rigtigt, og man håber, at når man selv tier stille, vil befolkningen i hvert fald lægge mindre mærke til det.

Jeg tillader mig kortfattet at gentage, hvad jeg sagde i går. Oprustningen koster os i valuta i hvert fald 300 mill. kr. om året, måske mere, men det ved finansministeren bedre besked med; hvis det er mere, skal han imidlertid nok tie stille. Englandshandelen koster os alene i kraft af de altfor lave priser, England betaler for vore eksportvarer, 200—300 mill. kr. om året i valutatab. Samtidig har England forhøjet sine eksportpriser til Danmark fantastisk, og der ligger igen et par hundrede millioner kroners valutatab for Danmark.

Det vil sige, at hvis vi ikke handlede med England på den måde, og hvis vi ikke gav så mange penge ud til oprustningen, ville der ikke eksistere noget valutaproblem for Danmark, heller ikke selvom Marshallhjælpen udeblev. Jeg må i denne forbindelse sige, at jeg tvivler ikke om, at den højtærede finansminister håber på, at vi i år skal få 400 mill. kr. i Marshallhjælp,